

Θά τόν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις...τοῦτον θέλω πρώτα πρώτα...
θὰ τόν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις...πρόσμεινε νὰ λθοῦν τὰ Φῶτα.

Θά τόν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις...θὰ σοῦ βγάλωμ δουλειάς
καὶ θὰ πείσω καπιλιὰς.

Θά τόν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις...ὄμπροκαυγὰς θὰ γίνῃ.
κι' ὁ Ροδόπουλος σ' ἀρίνει.

Θά τόν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις...πρόκα ρόπαλο καὶ στόκος...
σοῦργε κι' ὁ Τσιριμώλις.
Θά σοῦ φέγωμ κι' ἄλλοι τῶρα
κι' ἄς τραβήξουν ἀσπίτα...
κλάψι, Κόνττι, καὶ συγῶρα
τὴν παλρὰ τὴν ἀπαρτία.

Θά τόν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις...εἶναι πρὶ καίριος νὰ πέρσῃ
καὶ ν' ἀλλάξωμ τὰς θέσεις.

Θά τόν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις...μού χρειάζεται, τὸν θέλω,
κατὰ μέρος ἢ φοβίρα,
κι' ὅταν ἔρχωμ' ἰδῶ πέρα
θὰ φορῶ παλρὸ καπέλο.

Φ.—Θά τόν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις...ἄλλα λόγια, βρὶ παι-
|διὰ...

πάει τῶρα κι' ὁ Τυπᾶδος, σοῦθαλε τρικολοπιὰ.
Θά τόν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις, καὶ μὴ μὰς πατῆς τὴν κάπα,
πάει κι' ὁ Γρηγοριάδης, ξέγραφέ τον καὶ τὸν Ζάππα,
Τζαννιτόπουλος παρτιντζι, σοῦργε κι' ὁ Καραγιάννης,
καὶ τὸν Ἀζμπρινιὰδὴ χάνεις.

Θά τόν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις...πρέπει νὰ λθοῦμ κι' ἔμεϊς,
'στὸ κρεββάτι κι' ὁ Μπουφιδῆς, ἄρρωστος κι' ὁ Γαυλιμῆς.
Θά τόν πάρω...δὲν τὸν πέρνεις...κὺττα θέαμα κι' αὐτό!...
κουβαλοῦν τὸν Τσαγκριδῆ γι' ἀπαρτία σηκατό.
Δὲν τὸν πέρνεις...θὰ τὸν πάρω μὴ βῆσι, μὴ παταπράκ...
περιμένω καὶ τὸν Βούρτο, τὸν Μπασιῶ, τὸν Καλαμαπάκα.

'Ακούω μούγγισμα φρικτὸν,
μπῆμ μποῦμ μικροὶ μεγάλοι...
λαμπρὸς φασφόρος τὸν νυκτῶν,
ὁ Λεωνιδᾶς ψάλλει.

'Ο Ράλλης ὁ χρυσόκαλλος χρυσὰ σκορπίζει βελη,
ὁ Καραπάνος ἄπλωσι κολοσοσιατὰ σκέλη,
ὁ Θεωφῶς ἀγρίψι καὶ κάνει τὸν 'Οθέλλο,
μὲ κι' ὁ Δραγοῦμης—ὄχονοῦς!—
Ἡραίστου κρύβει κερανοῦς
μὲς 'στὸ 'ψηλὸ καπέλο.

Σκοῦζει καθέναν μας πουλι
'στὸν τόνο τὸν κλαψέρη,
ἄρχισι τῶρα νὰ 'μιλῇ
καὶ τῆς Βουλῆς τὸ φέρι,
κρυφομιλοῦν ἰδῶ κι' ἐκεῖ,
κρῖσι ζεκά πολιτικῆ,
βούζει κάθε χαφρενῆς,
καυγάς, ξεσθερίκαμ, φωνάτις,
ἕνας ἀπὸ τὴν στρογγυλὰ του πηγαινίσι πρὸς τὴν ἄλλη
κι' ὡς πρόβατον ἀπολωλὸς γυρνᾷ 'στὴν πρώτῃ πάλι,
πέφτει δὲν πέφτει, βρὶ παιδιὰ, τὸν πέρνει δὲν τὸν πέρνει,

'Αν-Βασίλης ἔρχεται, μὲ πῆτα δὲν μὰς φέρνει,
διάλωσις, παρᾶλωσις, καθέναν ψθυρίζει,
κρασι κινουόρις ἐκλογῆς καὶ πάλι μού μυρίζει,
βάλτι νὰ πιῶμ. ζήτω μας, Κορδόνος, 'Εληφάρκος,
Ντελιγιαννο-Θωδοῦρακος, Τζωρτζ-Θιστοκαῖρακος,
Δραγοῦμ-Δελιγιώρακος, Ράλλο-Ζακμοῦφάρκος,
καὶ σκέλαρος καὶ πόδαρος καὶ Καραπαναράρακος.
Γεῖά σου, μωρὶ Ρωμᾶϊκο, ψυχῆ μου, φῆς μου, τρέλλα,
μὲ τῶρα σὺνάς κι' αὐτὰ
τὰ λάφουρα τὰ ζηλευτὰ,
γιατὶ νὰ μένουμ κατὰ γῆς τόσα σορὰ καπίλα
μού φαίνεται, βρὶ Περικλῆ, πῶς εἶναι κριμα κι' ἄδικο,
καὶ μὰξέψι τὰ 'γρήγορα ν' ἀνοίξῃς καπελαδικο.
Π.—'Ὅμως καίρις, βρὶ Φασουλι, ν' ἀρχίσῃ τὸ μπερτάχι,
καὶ γόρνα τῆς ὄμπροκίαις των νὰ τῆς διχθῆς 'στὴ ράχη.

Συγχαρητήριον θερμὸν πρὸς μύστην τῶν ἐπιστημῶν.

Μὲ ρόδα φαίνουμ κι' ἔμεϊς, παράσημα καὶ κρῖνα
διαπρεπῆ μας ἱατρῶν, τὸν Σπύρο τὸν Μαγγινα,
ὅπου τὴν ζωσάροχον ἐτιμῶμ' ἐπιστήμονα,
κι' ἄξιος τῶσαν ἀγαθὴν ἀπολαμβάνει σφῆμιν,
καὶ δρᾶν ἀγαθοποιῶν εἰκοσιπέντε χρόνων
τοῦ τὴν ἐπανηγήρις πλειὰς ἐπιστημῶν,
καὶ μὴ τὴν δάφνην ἐστῆσαν μουστοκαροῦς αὐτοῦ
ἀργυρομῆνιν κορυφῆν ἀκμάζοντας περιεῖτου.
Διὸ τὸν ἰορτάζοντα κι' ὁ Φασουλι, συγχαίρει
κι' ἀσπάζεται θαυματοεργὸν καὶ τιμητικὸν χερί.

Χαιρετῆ κι' ὁ Φασουλιῆς ἀρραβῶνας προσφιλιῆς.

Χίλιες εἰχατῆ 'στὸν Νίκο μας, χίλιες εἰχατῆ 'στὸν Βλάμη,
ποῦ κρύβει μίσκ 'στὴν καρδιὰ χρυσὴ πειρούσια,
ἐπιθαλάμιον γι' αὐτὸν ὁ Φασουλιῆς θὰ κάμῃ,
ποῦ τῶρ' ἀρραβωνιάστῃμ μὲς 'στὴν Κυπριασία
Εἰσαγγελίους προσφιλοῦς ἀτίμητο πετράδι,
μὲ τὴν Ραίριν δηλαδῆ, κόρην Δημητριάδῃ.
'Ἐλα «Ρωμῆ», μὲ στέφανα τὸ στέφανον τὰ ρανῆ,
καὶ πάντα μῆνας μέλιτος ὄλ' ἢ ζωῆ των νῆσαι.

Καὶ καμπόδιας ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τὸ Λούβρο τὸ περίφημο, τὸ κοσμοεξακουστὸ,
θερμάτα πρὸς ὅλους σας τὸ Λεωνανιστὸ.
Αὐτὸς ὁ Κανελλόπουλος μὲ τοῦτα ποῦ κάνει
ἀραϊκούς καὶ θηλικούς κι' ἐρίτος θὰ τρελλάνη.
'Ἐπῆγε καὶ 'στὴν 'Εκθεσι, καὶ μὲς ἀπ' τὸ Παρίσι
ἔλου τοῦ κόσμου τοὺς συμφοῦς μὰς ἔχει κουβαλήσει,
ποῦ δωδεκάδιπλος «Ρωμῆ» θάρρῃ πῶς δὲν ἀρῖει
νὰ γράψῃ πόσα πράγματα λαμπροκοπιῶν ἐκεῖ.
Δὲν ἔρισκονται καλλίτερα, δὲν ἔρισκονται ὀφθονότερα...
'στὸ φύλλον μας τὸ προσεγῆς θὰ ποῦμα περισσότερα.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτου,
ἐριθὸς τριανταετρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.